

Publicerad 2014-05-30 20:27 av Aloisia

Ingen snö mot staketet, ord nr 7

Förtröstan

Förtröstan borde man ha. Till vad? Gud? Framtiden? Vännerna? Känslor? Sin egen förmåga? Människans inneboende godhet? Jordens snara undergång? Förtröstan. Tillit. Förtroende, tillförsikt, hopp. Har ingen tillit till ett gott, välmenande öde. Slumpen är både blind och döv, den ger, den tar, det finns inga garantier. Jag kan tro på människors styrka, mod, trofasthet. Jag tror inte på en gud som kan bevekaskas med böner. Jag tror inte på en gud som kan förhandlas med. Förtröstan som religiös tro och tillit. Hade min mamma. Jag hoppas att hon kände att hon blev mottagen av sin gud fader i himlen under sina sista medvetna ögonblick, att hon inte kände sig lurad och sviken. Att hon fick behålla sin tillit, sitt hopp, sin förtröstan.

Förtröstan som religiös tro och tillit. Jag kan förstå att tanken är lockande. Alternativet mindre lockande. Eller? Efter döden ingenting. Ingen smärta, inga begär. Ingen ångest. Ingen skärseld, inget helvete. Utslocknande. Men jag lever än, jag vill inte slockna. Jag lever än. Förtröstan handlar inte om förnuft och intellektuella resonemang. Det handlar om känslor. Det handlar inte om att veta, det handlar om att uppleva. Samma sak som med kärlek. Kärlek är en känsla, man kan inte säga "jag älskar därför att"; och sedan komma med en massa argument. Men för att tänka så måste man kunna acceptera att känslor är något som faktiskt existerar, och inte enbart är hjärnspöken och fria fantasier.

Förtröstan. Borde man. Ha.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aloisia med Poeter.se id #14332 innehar upphovsrätten